

MARIE REJFOVÁ

KOČKA MYŠI NENECHÁ

KOČKA MYŠI NENECHÁ

KOČKA MYŠI

MARIE REJFOVÁ

NENECHÁ

Mystery Press

2020

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Marie Rejřová, 2020

Cover © Daniel Špaček, 2020

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2020

ISBN 978-80-7588-186-1 (pdf)

Knihy Marie Rejfové
v nakladatelství **MYSTERY PRESS**

Josefína Divišková

**KDO JINÉMU JÁMU KOPÁ
KOMU STRAŠÍ VE VĚŽI
KDO MAŽE, TEN JEDE
KOČKA MYŠI NENECHÁ**

Ebookové novelky
**KDO MÁ POD ČEPICÍ
KDO MÁ ZA UŠIMA**

Připravujeme
KDYŽ SE VOSY VYROJÍ

JEDNA

/ Pondělí 14. 5.

1

„Bolí mě záda,“ řekla Josefína.

Hodila zahradní lopatku do kýble s plevelem a pohlédla přes rameno. První, co spatřila, byl zadek vtěsnaný do záplatovaných manšestráků.

„To brzo,“ houklo pozadí. „Nebraly jsme si dovolenou, abychom se válely.“

„Potřebuju malovat.“

„Tělesná námaha ti prospěje.“

„Nedáme si kafe?“

Miroslava si protáhla záda a upřela zrak na konec zahrady. U plotu do ulice stál velký oranžový stan, jaký si před čtyřiceti lety brali lidé na dovolenou k Balatonu.

„Ve sklepe je ještě demižon ryzlinku,“ řekla po chvíli.

„Dávno ne,“ uvedla věc na pravou míru Josefína.

Objem alkoholu v čísle popisném 2552 byl natolik zoufalý, že těch pár litrů nemohlo uniknout její pozornosti. Nehledě na fakt, že to byla první věc, po které se sháněla krátce po svém příjezdu do Brodu.

Jonem šílenec může dobrovolně žít na malém městě, prohlásila kdysi její moderní babička. Stály tenkrát u okna a pohlížely na Prahu z vyhlídky třináctého patra zbrusu nového panelového domu na Jižním Městě.

Proč?

Všichni si tam myslí, že tě znají nejlíp. A nikdo jim to nevymluví.

To se dá vydržet, babi.

Pokud se tváříš, jak oni očekávají. Věř mi, holčičko, jak má město pod milion, stane se z tebe chameleon, nebo začneš pít.

Josefína zvolila druhou možnost.

Miroslava si posunula brýle na nose. „Prosím?“

Vysoký pisklavý zvuk Josefíně zabránil cokoliv vysvětlovat. Trval několik sekund, ale i to stačilo, aby v ušních bubínkách zanechal nepříjemné šumění. Stejný problém měla nejspíš většina psů v ulici, protože to za chvíli v Máchově znělo jako při honu na lišku.

Zpoza domu přiběhl strakatý voříšek a s kňučením jí vrazil hlavu mezi lýtka.

Josefína polkla, aby si ulevila, a pohladila zvíře po hlavě.

„Co myslíš, že tam dělají?“

„Netuším, ale Bert s Ládou jsou jak utržený ze řetězu,“ odpověděla Miroslava. „Ještě že je Karel pryč.“

„Pochybuju, že by se zlobil.“

„To ne, ale byl by tam zalezlý s nimi.“

Josefína si povzdechla. Chtěla první májové dny strávit v klidu a něco pořádného namalovat. Což se vylučovalo s naháněním nebezpečných kriminálních živlů a bojem o zachování vlastního zdraví – ba i života. Stačilo, že chodila učit. Teď, ke konci školního roku, její povolání neslo dost shodných znaků s prací vězeňské služby.

Z vrozeného pudu sebezáchovy si vybrala dovolenou, což jí umožnilo postavit se k malířskému stojanu a soustředit se na umění.

Až do minulého úterý devatenácti hodin dvaceti čtyř minut. V ten okamžik se totiž ve vile objevil její syn Vincent s individuem, které se jmenovalo Kamil Čtvrtek. Byla za Vincentem na koleji mnohokrát, ale nikdy si na jeho spolubydlícího úplně nezvykla. Nebylo to ani tak způsobeno mladíkovým zjevem připomínajícím Robinsona Crusoe na konci jeho pobytu na ostrově – věděla, že na fakultě informatiky se podobné diluviální typy lidí vyskytují poměrně běžně –, víc ji fascinovala skutečnost, že Kamil Čtvrtek byl většinu času totálně mimo.

Její syn naopak působil, že je plně při smyslech. Avšak ani on nedokázal vysvětlit, proč s Kamilem odjeli z Prahy uprostřed semestru. Mlel sice něco o relaxaci před náročným zkuškovým obdobím v lůně přírody, o získání zdravého nadhledu a provětrání mozkových závitů, ale nemusela ho ani vykrákat za tmavé kudrny, aby věděla, že lže. Jenže problém byl v tom, že Vincent byl dospělý a nemusel jí říkat vůbec nic.

„Ptala jsem se Vincenta, kdy hodlají odjet,“ vyrušila ji z úvah Miroslava.

„A?“

„Měl by dělat politiku. Je výřečnější než polovina mých radních. Chodí ještě s tou Klárou?“

„Naštěstí ne,“ odpověděla Josefína.

Krásná, zkušená a duševně labilní psychologka byla nad Vincenovy síly. Podobně jako dvě další známosti, se kterými se jí od Vánoc pochlubil. Přičemž manažerka firmy na výrobu dámských hygienických potřeb s pěti křížky na krku byla ještě ta lepší volba. Raději se o nich Miroslavě nezmínila. Riskovala by přednášku o nedůsledné výchově a vlivu rozvodovosti rodičů na zdravý vývoj potomstva.

„Líbí se mu jenom potrhlý ženský,“ podotkla.

„Jedna vlaštovka jaro nedělá,“ zkonstatovala Miroslava. „Uvidíš, až se znovu zamiluje.“

„Básní o nějaké dívce. Stopli si ji cestou z Prahy,“ opáčila Josefína.

„Tak vidíš.“

„Úžasně se směje a řídí jako dračice,“ napodobila Josefína synův obdivný hlas. „V Brodu málem smetla nějakýho dědu z chodníku, a ani nemrkla, představ si to!“

Zvuky se ozvaly znovu. Tentokrát v sérii delších a kratších tónů. Z honu na lišku se stala hysterická štvance. Voříšek se neudržel a přidal se k vřavě ostrým hrdelním štěkotem.

„Ticho, Otravo!“ okřikla ho Josefína.

Miroslava si stáhla zahradnické rukavice a vyrazila na štěrkovou cestičku obklopenou rozkvétajícími letitými rododendrony.

„Počkej!“ dohonila ji Josefína.

Za žádnou cenu by si nenechala takovouhle věc ujít. Zvláště, když si všimla elektrického kabelu šikovně zamaskovaného v loňském listí. Nemohl ujít ani Miroslavině pozornosti, protože její obličej dostal podobu mramorové sochy bohyně pomsty.

Sotva se přiblížily ke stanu, látka u vstupu se zavlnila a ven vyšel Albert Dostál. Když spatřil svou matku, zkameněl jako Lotova žena.

„Zacouvej,“ přikázala mu.

Vešly za ním dovnitř.

Nejdřív zaznamenaly zápach, jaký se obvykle line ze zapařených bot. Teprve potom si všimly obyvatel stanu klečících na podlážce. V modrém světle, které vydávaly tři puštěné laptopy, vypadali jako z Marsu. Kromě Berta, který se demonstrativně svalil do zmuchlaného spacáku, se skláněli nad jakousi podezřele vyhlížející krabičkou.

„Ahoj, mami,“ zvedl k ní zrak Vincent. „Teto.“

Miroslava neřekla nic. Pohled jí rejdlil z místa na místo ve snaze prohlédnout každý podezřelý kout.

Josefína znala skrýše synovců a tušila, že tady ulité krabičky cigaret a céděčka s nevhodným obsahem nebudou. Na to byli kluci příliš chytrí. Co zde ovšem přechovával její syn, mohla jen hádat. Utěšovalo ji vědomí, že z koleje přitáhl pouze s krosnou a že případná varna amfetaminu by se mu na záda nevešla.

„Co tu provádíte?“ zeptala se.

„Kamil je borec,“ zvolal Láďa Dostál. „Sestrojil plašičku na ptáky!“

Pohlédla na mladíka. Byl vychrtlý jako po několikaměsíčním půstu, světlé umoloušané vlasy měl svázané do zacuchaného culíku. Propadlé tváře pokrývalo řídké strniště. Kromě trenýrek a gumičky do vlasů na sobě neměl zholat nic. Zaujatě cosi na krabičce šteloval a jejich příchodu nevěnoval pozornost.

„Nepotřebujeme plašit ptáky,“ usadila syna Miroslava.

„Na jaře špačky,“ nedal se Láďa. „Všechno sežerou člověku pod rukama. Třeba třešně.“

„Nemáme třešně,“ řekla.

„Ale mohli bychom mít,“ ozval se Bert.

„Pane Čtvrtku,“ sehnula se Miroslava k mladíkovi a ťukla ho do ramene. „Když chcete brát elektřinu z domu, musíte se zeptat. Takhle to nejde.“

Zvedl k ní zrak. „Nenašel by se u vás odložený fotovoltaický článek, paní Dostálová?“

„Momentálně ne,“ řekla tónem, jako kdyby jí zásoba krystalického křemíku ve spíži zrovna došla.

„Nebo alespoň parabolické zrcadlo.“

„Proč?“

„Kvůli energetické soběstačnosti,“ odpověděl.

Josefína mrkla na Vincenta.

Pokrčil rameny.

Kamil Čtvrtek vstal a podal Miroslavě krabičku.

„Plašička na špačky,“ řekl. „Všechno sežerou člověku pod rukama. Třeba třešně.“ Zmáčkl spínač na boku. Strojek začal okamžitě pískat.

Josefína si zarazila ukazováčky do uší, a stejně měla pocit, že se jí roztrhne mozek.

Když krabička zmlkla, ticho ve stanu bylo téměř hmatatelné.

„Hustý, co?“ zasmál se Bert.

„Vysoká frekvence,“ prohlásil hrdě Kamil, „naprogramovatelná časová prodleva, primitivní obsluha. Ptáka spolehlivě zaplaší, ale člověku neublíží.“

„V tom případě mě omluvte,“ zašeptala Miroslava. „Jdu telefonovat.“

2

„Prase!“

Komisař Tvrdík sebou trhl. Přísný obličej soudní patoložky Justíny Gruntorádové a kost, kterou mu mávala před obličejem, stačily, aby zmobilizoval veškeré své schopnosti vyšetřovatele.

„Všechny jsou z prasete!“ zabubnovala kostí o stěnu zeleného šrotovníku na slad.

„Jste si jistá?“ pronesl, aby vzápětí té otázky zalitoval.

Patoložka blýskla očima. „Do důchodu jdu sice už za tři roky, komisaři, ale rozdíl mezi vepřovým a lidským hnátem ještě poznám.“

„To je dobře...“

Na skobovitě zahnutém nose jí naskočila ošklivá rudá skvrna. „... že se nejedná o člověka,“ dodal rychle a vystoupal na lávku mezi

velké měděné pánve. „Můžeme balit. Najdu Švece, ať si to tady převezme.“

Zahučela cosi o zbytečné práci někde v zapadákově.

Priznal si, že její rozpoložení chápe. Dopoledne strávené v brodském pivovaru Klempíř ho obralo o cenný čas. A možná i o zbytek duševní pohody. Odpoledne měl schůzku s právníkem. Netušil, co po něm dnes už bývalá manželka může ještě chtít, ale byl odhodlaný ji neprovokovat. Eva byla od jejich rozvodu ostrá jako břitva a on si chtěl ušetřit další problémy.

„Procházka!“ křikl na malého policistu, který hlídal hlouček zaměstnanců za policejní páskou.

„Jsou pořád dole,“ rotný ukázal na dveře vedoucí z varny.

„K čertu,“ zavrčel komisař a seskočil ze schůdků. S velkou chutí by někoho poslal do jistých tmavých míst.

A rozhodně se nejednalo o ležácký sklep. I přes trdomyslnost Tvrdíka napadlo, že tohle je místo, kde by chtěl alespoň chvílku pobýt. V chládku, pod klenutým cihlovým stropem, ve společnosti velkokapacitních nerezových tanků, ve kterých dozrávalo pivo. Představoval si, jak si tu na kachličkovou podlahu roztáhne karimatku a dá si na pár hodin šlofíka. Jenže to by tu nesměli pobíhat kolegové z kriminálky.

„Komisaři,“ vyšel mu v ústretu obrovský policista.

Strážmistr Švec se tvářil patřičně ustaraně a navyklým způsobem si hladil knír. Doprovázel ho vousatý muž s holou hlavou a sympatickou tváří.

„Balíme,“ oznámil Tvrdík dřív, než mohl kterýkoliv z nich cokoliv říct. Ukázal na sbírku kostí vyloženou pod jedním tankem na igelitové fólii. Klečel u ní policejní technik v bílém pracovním obleku. „Vezmeme je pro jistotu do laborky, ale Gruntorádová si je jistá.“

„Podle majitele pivovaru došlo k poškození zařízení,“ pronesl Švec a ukázal k jednomu z tanků. Po jeho hladké stěně stékala stružka piva a odkapávala na podlahu.

„Musel poškodit těsnění na uzávěru, jak to tam rval,“ upřesnil vousatý muž. „A šrotovník je taky na odpis. A to nemluvím o ležáku, co bude nutný vypustit do kanálu.“

„To je záležitost místní policie, pane Krahulíku,“ obrátil se na něj Tvrdík. „Ne kriminálky.“

„Musel to udělat Ječný,“ pokračoval Krahulík zaníceně. „Jeho švagrová dělá v Berouně na jatkách.“

Švec vytáhl zápisník. „Jiří Ječný, čtyřicet pět let, vedoucí provozu sladovny,“ odrecitoval.

„Nelíbí se mu, že chci sladovnu zrušit!“

Martin Krahulík působil seriózním dojmem inteligentního padesátníka, proto komisař nemohl pochopit, co po něm ještě chce.

„Jak říkám,“ zopakoval Tvrdík, „tohle není věc kriminální policie. Strážmistr to s vámi sepíše, zjistí se výše škody...“ Rozhodil rukama. Karimatku a klid. A cigáro. Nic víc by právě teď ke štěstí nepotřeboval.

„Kolik máte zaměstnanců?“ zeptal se Krahulíka Švec.

„Čtyři,“ odpověděl majitel. „Jeden pracuje ve varně, další ve stáčírně a na rozvážce. A je tu jedna administrativní síla.“

„Kdo má klíče od objektu?“

„Já, druhé má účetní. Ječný má rezervní klíče od sladovny.“

Komisař je nechal být. Přistoupil k technikovi a pohlédl mu přes rameno.

„Kolik jich je, Honzo?“

„Bud' jde o jedno prase se šesti nohama, nebo o dvě invalidní. Skládačkám už jsem krapánek odrostl,“ odušil technik. „Chtělo by to veterináře. Nebo mýho syna. Ten by si s tím poradil.“

„Nech to bejt,“ řekl komisař a narovnal se. Průsvitný plastový záves odděloval vstup do sousední místnosti. „Co je vedle?“

„Spilka.“

Tvrdík nahlédl dovnitř. Byl tu ještě větší chlad. Ve velkých obdélníkových kádích obehnaných trubkami kvasilo pivo.

„Ráj,“ zašeptal okouzleně. Pěna a zvuk vody. Nějakou záhadnou asociací si vzpomněl na Josefínu. Určitě by se jí tu líbilo. Má ráda koupele. Sehnal by jí delší prkno, na které by si zapisovala ty svoje blbosti...

Muselo to být silné pnutí, protože opustil pivovar a o čtvrt hodiny později zastavil se svou toyotou před vilou Dostálových. U vybagrovaného chodníku stála skupinka mužů v zablácených montérkách, kteří se opírali o lopaty a upřeně zírali do hlubin výkopu, jako by odtamtud měla každým okamžikem začít tryskat nafta.

Tvrdík vypnul motor, a přitom dumal, jak svou návštěvu patřičně zdůvodní obyvatelům domu. Verze „měl jsem v Brodu práci, tak jsem si řekl, že se stavím“ mu nakonec přišla jako schůdnější řešení než „můžou za to pivovarské kvasinky“.

S tím také vystoupil z auta, když ho nesnesitelně vysoký pisklavý zvuk zmrazil na místě, a všechno rozumné a konstruktivní, co se mu právě honilo hlavou, zmizelo v nenávratnu.

Pracanti u výkopu se rázem probrali a podle jejich gest bylo možné poznat, že jsou sprostí. Zahradní branka se rozletěla a ven vyběhl strakatý pes. Smykem se vyhnul výkopu a přeřadil na vyšší rychlost. Komisař sledoval, jak peláší ulicí, zatímco mu pištění likvidovalo sluch.

„Otravo!“

Spatřil Josefínu. Měla rozčuchané vlasy a šortky umazané od hlíny.

„K noze, Otravo!“ zaječela.

„Berte!“ zařval kdosi.

Pištění přestalo, jako když utne, a vystřídalo ho usedavé vytí.

V protějším domě bouchlo okno. „Co je to, hergot, za bordel?!“

Takhle to musí vypadat na předměstí Neapole, pomyslel si Tvrdík, a pustil dveře toyoty, které stále křečovitě svíral.

Teprve nyní si ho všimla. Na okamžik se zarazila, ale jinak zůstala její tvář klidná.

Kdoví proč ucítil zklamání. Vrazil ruce do kapes džín a vyšel jí v ústrety.

„Co tu máte za cirkus?“ pohlédl skrz příčky plotu, za kterými se tyčil oranžový stan.

„Tak,“ pokrčila rameny, „normálně.“

„Kluci?“

„Přijel Vincent,“ řekla, jako by to vysvětlovalo všechnen ten rámus.

„Aha.“ S jejím synem se setkal jenom několikrát, ale nikdy na něj nepůsobil jako živelná pohroma. Což se nedalo říct o dvojčatech Dostálových. „Hroznej zvuk.“

„Plašička na špačky,“ poučila ho. „Sežerou, na co přijdou.“

„Hlavně třešně,“ nakopl špičkou boty kamínek.

„Ty nemáme.“

Připadal si jako puberták na první schůzce a vadilo mu to. Rozhodl se chovat mužně.

„Měl jsem v Brodu práci, tak jsem si řekl, že se stavím.“

V očích jí bleskl zájem.

Potěšilo ho to. „Nakonec se ukázalo, že nejde o mrtvolu člověka, ale o prase. Nedivím se, že to popletli. Když jsem viděl kosti —“

„Otravo!“ přerušila ho náhle.

Od řady zaparkovaných aut se přišoural strakatý voříšek.

„To se dělá?“ dala si ruce v bok. „Mohlo tě něco přejet!“

Pes našpicoval uši a vesele zavrtěl ocasem.

„Nemysli si, že něco dostaneš,“ zatvářila se naoko přísně.

Tvrdí si dřepel a podrbal voříška pod krkem. „Nechala sis ho.“

„Je prima, i když občas utíká,“ řekla.

„Holt má takovou povahu.“ Zvedl k ní zrak.

Neřekla nic, ale zdálo se mu, že pohlédla na jeho levý prsteníček. Po snubním prstenu tam zbylo jen vybledlé místo.

„Tak tohle se ti líbí,“ drbal voříška dál.

„Nespěcháš někam?“ zeptala se.

Ta pitomá schůzka s právníkem, vzpomněl si. Jestli vyrazí hned, je šance, že ho Eva neprokleje do desátého kolene. Zvedl se.

Psisko se postavilo na zadní a dožadovalo se od něj další pozornosti.

„Musím jet,“ řekl.

Usmála se.

„Vážně,“ ohradil se nazlobený, že ho nutí, aby se hájil. Pokusil se psa setřást, ale držel se jeho nohy jako klíště.

„Otravo, no tak, nech toho,“ vzala voříška za obojek a dotáhla ho až k brance.

„Pozdravuj Vincenta,“ zavolal.

„Měj se,“ stačila říct, než za ní zapadla vrátka.

„To bychom měli,“ podrbal se ve vlasech.

Možná, že kdyby použil verzi s kvasinkami, dopadlo by setkání s Josefínou úplně jinak.

DVĚ

/ Úterý 15. 5.

3

Jiří Ječný nervózně přecházel po kanceláři. Šéf si opět dával na čas a sládek byl jako vždycky přesvědčený, že to dělá pouze v jeho případě.

V pořádku, Ječný počká, mumlal si pro sebe. Proč taky ne, Ječný vždycky udělá, co se po něm chce, na Ječného je spolehnutí...

Přivřeným oknem vletěl do místnosti čmelák. Obkroužil všechny rohy a narazil do skla. A potom zas. A pak znovu. Ječný poslouchal jeho zoufalé bzučení a nechal se dál unášet na vlně vlastní ukřivděnosti.

Vydrželo mu to až do příchodu Martina Krahučíka.

„Čtyři sta padesát tisíc,“ prohlásil majitel pivovaru a hodil na stůl klíče od auta.

Ječný na něj pohlédl. Martin Krahučík představoval prototyp velice úspěšného muže. Patřil mezi nejvlivnější podnikatele ve městě

a jeho renomé rostlo s každým úspěšným rokem. Bylo s podivem, ale málokdo v Brodu o něm mohl říct křivé slovo. Dokonce i vlastní zaměstnanci ho pomlouvali jen v nejnnutnějších případech. Ječný nad tím nesčetněkrát přemýšlel, a nakonec došel k závěru: Martin Krahulík byl všemi oblíbený, protože se staral. Staral se o svůj podnik, o lidi v něm, o svoji rodinu.

„Slyšíš, co říkám?“ přerušil sládkovy úvahy už podruhé.

„Jo.“

„Nic víc mi k tomu neřekneš?“

Sládek pokrčil rameny. Co taky. Prasečí kosti pošramotily Krahulíkovo ego dost na to, aby to Ječnému udělalo radost.

„Šrotovník vypadá na odpis, odtok z ležáckýho tanku je zanesen nej tím svinstvem, uzávěr v prdeli, a to nemluvíme o pivu, který jsme museli vylejt!“

Čmelák rejdil po skle jako pomínutý.

„To není dobrý,“ odtušil Ječný opatrně.

Krahulík nebyl žádná třasořitka, a s holou hlavou a vousy vypadal jako kovář. Nebo hokejista. Každopádně v obou případech by to pro něj znamenalo nemalé zdravotní komplikace.

Martin Krahulík přešel k oknu a otevřel ho. Čmelák spadl na parapet a v panice sebou mrskal na zádech.

„A sladovna se zavře,“ zavrčel. Vzal cíp záclony a pokusil se čmeláka vyhnat ven. Zvíře se rozletělo k druhému oknu a zahájilo další sadomasochistický taneček po skle. „Je to zbytečně drahý.“

„Slad budeme vozit sem. Do pivovaru,“ neodpustil si Ječný pichlavý tón. Věděl, že se pohybuje na tenkém ledě, ale nemohl si pomoci.

„Přesně tak,“ usadil ho Krahulík. Nechal čmeláka čmelákem a sedl si za stůl.

Ječný stiskl rty. Sladovna byla jeho. Nikdo to s ječmenem neměl jako on. „Nemyslím si, že —“

„Že co?“ skočil mu do řeči Krahulík. „Že je to správný?“
Sládek mlčel. Tohle nemělo cenu.

„Pivovar musí vydělávat, a sladovna je nám platná jako mrtvýmu zimník,“ pokračoval Krahulík. „Čísla mluví jasně.“

„Ptal jsem se Magdy a –“

„To by mě teda zajímalo, co ti řekla.“

„No...“ ošil se Ječný. „Prý ať se zeptám tebe.“

Nechápal neochotu své ženy podělit se s ním o finanční záležitosti pivovaru. Ledaže by jí to majitel nařídil. Jenže ona nebyla ten typ, který si nechá cokoliv nařizovat. Alespoň od něj ne.

„Říkám ti, jak to je,“ našponoval se Krahulík.

Ječný zavrtěl hlavou a sáhl po klice.

„Jo, a Jirko,“ zastavil ho Krahulík uprostřed pohybu, „jestli se ukáže, že můžeš za tu včerejší prasárnu, letíš. To je ti doufám jasný.“

Hlasité bouchnutí dveřmi byla příliš malá satisfakce. Okamžik jen tak stál a snažil se popadnout dech.

„Co se plašíš, hošku?“ Zpod mladinové pánve vykoukla proplešatělá hlava Pepy Nováčka. Tenhle otlý chlapík s červeným baňatým nosem vypadal jako živoucí reklama pivního průmyslu. A jak všichni věděli, budoval svou image velmi svědomitě i ve volném čase. K nesmírné radosti brodských hospodských.

Ječného popouzel už z principu. Měl totiž pořád dobrou náladu. A i když byl jen o pár let starší, mluvil se sládkem jako s idiotem.

„Nic,“ odsekl Ječný. „Neviděl jsi Magdu?“

„Manželku si musíš hlídat,“ poučil ho Nováček.

„Od tebe to sedí.“

Ječný se vydal přes varnu k východu. Josef Nováček byl dvakrát rozvedený a patil troje alimenty.

„Odjela do města!“ křikl za ním Nováček. „Něco zařídit. Prej.“

„Jasně,“ zašeptal si sládek pro sebe. Mezi lopatkami ho pátil Nováčkův pohled. Určitě se mu směje za zády, blbec.

Vyšel na dvůr a zamířil do sladovny.

Pivovar se skládal ze dvou historických cihlových budov. Původní vysokou zeď, která obepínala pozemek, nahradil drátěný plot, majestátní kovaná brána existovala už jen na dobových pohlednicích. Vůbec na celém areálu bylo vidět, že největší rozkvět zažil zhruba před sto lety. Milan Krahulík však dělal, co mohl. Nikdo neměl tušení, kolik úsilí a peněz do celého podniku investoval, ale nakonec se mu podařilo zašlou slávu piva Klempíř oživit.

„Potřebuju sládku, co rozumí svý práci,“ řekl Ječnému před lety. Imponoval mu zjevem i odhodláním.

Jiří Ječný neváhal ani den. Prodali s Magdou byt na plzeňském sídlišti a přijeli do Brodu. Všechno šlo dobře, práce ho bavila, Magda si udělala účetní kurz a zapracovala se v kanceláři.

Změna nastala loni v létě, kdy začal Krahulík uvažovat o renovaci spilky. Nebude kvasit pivo postaru v kádích a kdesi cosi. Koupí nové tanky, jak se na moderní pivovar sluší. Proč ne, souhlasil tenkrát Ječný, inovacím se nebránil. Jenže celá akce se zadrhla někde v účetní kolonce výdajů. Krahulík věc kolem spilky odložil a rozhodl se zrušit sladovnu.

Ječný se uškříbl a vrazil do své miniaturní kanceláře ve sladovně. Přehlédl důvěrně známé věci na stole a sedl si do ošoupaného koženého křesla. Byl to jediný kus nábytku, který si přivezl z Plzně, a v tomhle okamžiku jediná entita, o které mohl říct, že mu doopravdy patří. Nervy měl napjaté k prasknutí. Nastavil tvář chladnému vzduchu, který sem proudil ventilací z humen, kde v tichu a tmě klíčilo obilí, a zavřel oči.

Magda. Nikdy nedokázal úplně pochopit, že si ho vzala. Nejhezčí holka na diskotéce. Divoká a spontánní. Díval se na tu jejich potřeběnou depešáckou partu každou sobotu a věděl, že se nikdy neodvážil požádat Magdu o tanec. Jenže ona přišla sama. Prý jestli nemá oheň, culila se na něj a pohazovala natupírovanou ofinou.

Oheň. On, nekuřák. Styděl se, koktal a všichni se mohli smíchy po-
trhat. Proklínal sám sebe, že je tak seriózní.

Potkal ji za několik týdnů v samoobsluze. Oslovila ho „slušňáč-
ku“ a pozvala se k němu na kafe. Dva plus jedna v paneláku se jí za-
líbilo tak moc, že se téměř okamžitě odstěhovala od rodičů. A když
konečně odmaturovala, jeho štěstí dosáhlo vrcholu – stali se z nich
manželé.

„Manželé,“ svěřil koutky.

Možná prvního tři čtvrtě roku, kdy se poctivě snažili o dítě.
Chtěla miminko s urputností, s jakou si brala všechno kolem. Jenže
čas plynul, a výraz „slušňáček“ nabyl jiného, podstatně hanlivějšího
významu. Následoval „neschopnej slušňáček“, a když použila slovo
„impotent“, pochopil, že je zle.

Tušil, že je mu nevěrná, ale nedokázal nic dělat. Jen sledoval,
jak se šuplík jejího toaletního stolku postupně plní luxusními zapa-
lovači, sponami do kravat a zlatými manžetovými knoflíčky. Nebyl
si jistý, zda se jedná o dárky, nebo o ukořistěné fetiše. Bylo to jedno.
Zakázala mu své milence konfrontovat, a on ji poslechl. Bylo mu čím
dál víc jasné, že ona toho jen tak nenechá. Stejně jako kočka nenechá
myši. Stáhl se do sebe a mlčel. Nechtěl ji ztratit.

Nabídka Martina Krahulíka přišla jako dar z nebes. Ječný dou-
fal, že nové prostředí manželství prospěje. Jak se mýlil, poznal nepří-
jemně brzo. Impotent zůstal impotentem a Magdiny zálety dosáhly
pouze geografické změny. Kolik těch jmen bylo? Richter, Sudík, Ko-
nečný... Richter byl o hlavu menší než ona. Nechápal, co jí na něm
imponovalo. Možná chata na Orlíku. U Sudíka to bylo nejspíš konto
ředitele pojišťovny. Fotbalistu Konečného stopoval až do činžovního
domu, ve kterém bydlel. Stál schovaný v suterénu a sledoval, jak jeho
milovaná žena stoupá za vysportovaným pravým křídlem FC Slavoj
Brod do třetího patra.

Sáhl po mobilu.

„Co potřebuješ?“ zazpíval její melodický hlas v přístroji.
Potřebuju, abys mi pověděla, s kým se scházíš.

„Jiří?“

„Nedala jsi mi seznam na nákup,“ řekl.

„Aha. Vezmi nějaký jogurty. A chleba.“

„Kdy přijdeš domů?“ zeptal se. „Mohli bychom mrknout na film.
Udělám chlebičky. Rybičkový.“

Zkusit to musel. Dnešní den už horší být nemohl.

Krátké zaváhání na druhé straně mu poskytlo jistou naději. Ale jak vzápětí zjistil, odmlčela se jen proto, aby zauvažovala, jestli mu nepřeskočilo.

„Přijdu pozdě,“ oznámila mu.

„Magdo...“

„A ty chlebičky nech v lednici.“

„Kde jsi?“ zmohl se na ostřejší tón.

Zasmála se a zavěsila.

Zíral na displej. Chládek z ventilace ztratil efekt a on měl pocit, že se peče ve vlastní šťávě.

„A stačí!“ probral se. Popadl hnědou tašku přes rameno, hodil do ní telefon a vyšel ze sladovny. Do konce pracovní doby zbývala asi půlhodina, ale bylo mu to jedno. Pojede domů a nahází Magdiny věci před dům. Ať si vříská, děvka! On tady už za vola nebude!

Svého rozhodnutí se držel nezvykle dlouho. Ještě na první křižovatce si představoval, jak štosuje manželčiny šaty do kufru i s ramínky. Už na další si ale uvědomil, že doma nemají dostatečné množství cestovních zavazadel, a na kruhovém objezdu, který následoval, ho napadlo, jestli je vůbec tohle všechno dobrý nápad. Revoltu nakonec dobrovolně ukončil v ulici poblíž náměstí – před restaurací a hotelem *U Křepelků*.

Tušil, že sem Magda občas chodí. Snažil se ji tu několikrát najít, ale bez úspěchu. Pokaždé měla jeho návštěva stejný scénář. Sedl

si ke stolu pro tři a objednal si malé pivo. Střídavě pozoroval polo-prázdný bar a velké akvárium s tlustými karasy. Oknem bylo vidět na ulici. U vchodu do protějšího domu seděl děda. Byl tam pokaždé. Když přišlo, přesunul se mezi futra. Ječnému to přišlo zvláštní, ale usoudil, že to nejspíš patří k radosti zvané stařecká demence.

Taky ho to čeká, povzdychl si. S Magdou nebo bez ní. Zaplavila ho nepříjemná vlna sebelítosti.

Vešel do restaurace.

4

„Ještě jedno?“ Bláža Hubičková znala odpověď už dopředu, ale bavilo ji Ječného popichovat.

Sevřel sklenici s posledním zteplalým douškem piva, aby mu pití nesebrala.

„Ne, děkuju.“

„Prosím,“ protáhla a vydala se zpět za bar.

Položila ták se špinavým sklem vedle dřezu a sedla si na nízkou stoličku. Právě podpaží a místo mezi objemnými prsy měla rozedřené od uvolněné kovové kostice v podprsence a páčila ji žába.

Neměla do sebe v poledne nacpat ten smažák, posteskla si. Jenže ona na něj vážně měla chuť. A vybrat si mezi krajíčkem pohankového chleba s tofu pomazánkou, který si přinesla z domova, a touhle zlatou dobrotou bylo příliš snadné. Téměř pokaždé u ní zvítězila chuť.

A tak slabá vůle způsobila, že Bláža Hubičková ve svých osmdvacetiletých letech trpěla nadváhou, mastnou pletí a taky nedostatkem

pozornosti ze strany mužského pohlaví. Ostatně, i ženského. Málokdo – vyjma hostů mávajících na ni od otevřených jídelních lístků – jí věnoval pozornost. A to nosila bílou pracovní halenku rozepnutou na tři knoflíky.

Ani ten pitomec Ječný. Manželka mu zanáší, a on jenom blbě čumí, ušklíbá se. Měl si váženou choť podat už dávno. Kdyby viděl, jak se pokaždé nese přes lokál do patra – hotová královna ze Sáby. Nos nahoru, jako kdyby neměla čtyři křížky na krku. A on nic, číhá tu jako spráskanej pes. Sládek v ní vzbuzoval stejným dílem lítost jako opovržení.

Cinkot příborů ji vytrhl ze zamyšlení. Nadzvedla se, aby viděla na hosty. Starší pár na dvojce se pořád nimral ve svíčkové a pětka čekala na kuchyň. Nikdo nic nepotřeboval a ona s úlevou dosedla zpět na stoličku.

„Dal ti to?“ řekl kdosi na druhé straně baru.

Okamžik přemýšlela, jestli má vstát. Její zaměstnavatel a majitel restaurace Vojtěch Rybka od rána bez přestávky prudil, a pokaždé to odskákala ona. Jestli ji uvidí zašitou za barem, má po dýškách.

„Bez větších problémů,“ odpověděl druhý, o poznání mladší hlas.

Nebylo těžké poznat, s kým Rybka mluví. Tak roztomile nablble ráčkovat dokázal pouze jeden člověk – číšník Radek Houda. Vykoukla zpoza naskládaných sklenic. No jo, Radeček. S tím nagelovaným ježkem je tak trochu šampón, ale dá se na něj koukat, o tom nebylo pochyb, zkonstatovala v duchu.

„To se dívím,“ zabručel muž po jeho boku a prohrábl obsah papírové obálky, kterou držel v ruce.

Byl o hlavu nižší než číšník, ale deficit, který mu chyběl v centimetrech, spolehlivě vyvážil pupkem, oblekem na míru a výrazem, za který by se nemusel stydět ani podnikatel roku.

„Jako, stěžoval si, že je to víc než obvykle. Já na to: no jo, no, to se nedá svítit. Připadalo mi to jako dobrrej vtip, když na sedmičce zrrovna rrupla žárrovka,“ zasmál se Houda.

„Na.“

„Jen litr? Myslel jsem –“

„Nemysli. A ty zvedni zadek a vypluj obsluhovat, Blaženo,“ řekl Rybka, aniž by pohlédl za bar. „Vyluxovala jsi nahoře?“

„Jo.“

Už přes půl roku neměli pokojskou, a Bláža musela zaskakovat i za ni. Nejdřív to mělo být jen dočasné řešení, ale majiteli hostince se představa, že ušetří jeden plat, náramně zalíbila. K Blážině smůle.

„Jestli se hodláš v pracovní době flinkat, hrcni si na ulici k tomu bláznivému dědkovi, a přijďte, až budeme mít zase utopence za šest padesát.“

Kreténe, nafoukla se a vstala. Každějí ví, že toho utopence se děda dočká už jen těžko. Možná ho za tolik mohl dostat v devadesátkách, ještě za starýho Křepelky.

„Někdo by mu to už vážně měl říct,“ zamumlala si pro sebe.

„Říct co?“ protáhl Rybka.

Že seš kretén, kreténe, odpověděla mu v duchu a obešla bar.

„Že už utopence nevedeme,“ pomohl jí Houda.

Jejich šéf se na mladého číšníka zamračil. „Ty jsi její mluvčí, nebo co?“

Mladíka to nevyvedlo z míry. S úsměvem od ucha k uchu jí podal ták.

Zaculila se. Radeček je super. Je milej a nemá blbý narážky na její figuru.

„Moc toho nemáš,“ řekl Rybka odměřeně. „Ječný už to docucal, tak pal.“

Rozvlnila široké boky napasované do černé sukně se zástěrkou. Určitě se na ni dívají, tak ať mají na co. Udělala tři kroky a nenápadně

mrkla zpět. Stáli otočení k baru a nevěnovali jí pozornost. Ani Radek, svěsila koutky.

„Haló,“ mávl na ni Ječný prázdnou sklenicí.

„Moment,“ odsekla a zamířila k důchodcům na dvojce.

Paní s fialovým přelivem předpisově srovnala příbor vedle téměř netknutého plátku masa.

„Chutnalo?“ Bláža se natáhla pro talíř.

„Ani náhodou,“ pravila důchodkyně.

„Ale no tak, Boženko,“ položil jí pán ruku na předloktí. „Dalo se to.“

Fialová paní nevěnovala svému partnerovi pozornost. Propíchlá servírku zrakem ostrým jako řeznický nůž. „Jestli byla tahle podešev z pravý svíčkový, tak jsem Panna orleánská.“

A co já s tím, babo, nenechala se rozhodit Bláža. Spadla ti protěza do omáčky? Naskládala špinavé nádoby na ták.

„Budete platit?“

Pán zalovil v náprsní kapse saka.

„Ať tě to ani nenapadne, Fanoušku!“ zarazila ho důchodkyně.

„Dohromady, nebo zvlášť?“ ignorovala ji Bláža.

„Dohromady, kdybyste byla tak laskavá,“ usmál se.

„Moment,“ zahučela Bláža a vydala se do kuchyně.

„Slečno! Platit!“ zavolal Ječný.

Nechala jeho hlas zaniknout za létacími dveřmi.

„Čím mě obšťastníš teď, brouku?“ zaculil se na ni Slávek Koníček a zakvrldal pánví s restovanou zeleninou.

„Zatím nic dalšího,“ třískla s nádobím k hromadě dalšího.

„Ale no tak,“ pokárala ji malá osůbka neurčitěho věku s vrstvou čehosi bílého napatlaného na obličej.

Šmouhu měla i na brýlích, tudíž bylo záhadou, jak se orientuje v prostoru mezi hlubokým nerezovým dřezem a myčkou. Soudě podle kupičky střepů na vykachlíkované podlaze se jí to moc nedařilo.

Mařenku Knoblochovou Bláža kdoví proč nesnášela. Nejspíš za to mohla mírumilovnost a láska ke všem živým tvorům včetně lidí, kterou Mařenka rozdávala na setkání. Hare Krišna hadr, posmívala se jí Bláža tak okatě, jak jen to šlo.

Ale její škodolibost se pokaždé minula účinkem. Pomocníci v kuchyni Mařenku Knoblochovou nerozházelo naprosto nic. Ani vlastní zbrkllost a roztržitost. Musíš myslet karmicky, bylo její oblíbené rčení. Jenže Bláža Hubičková karmicky myslet nehodlala – jediné snad, kdyby ji Radeček pozval na rande, nebo kdyby mohla nafoukanou Magdičku nakopnout do zadku...

„Co to je za hnus?“ pokrčila nos.

„No dovol,“ ohradil se Slávek. „Kartotka na másle ještě nikoho neurazila.“

„Mluvíme o tomhle.“ Bláža ukázala na Mařenčin obličej.

„Olivový olej, tvaroh, citronová šťáva,“ usmála se pomocnice.

„Perfektní věc,“ řekl Slávek a poklepal si konečky prstů po hladké tváři. „Skvěle hydratuje.“

„Nechceš to zkusit?“ zeptala se Mařenka. „Ještě trochu zbylo.“

„Zapomeň,“ odpálila Bláža její altruistické snahy hned v počátku.

Mařenka pokrčila rameny. Dotápala ke dveřím a nakoukla do lokálu.

„Ještě tam sedí,“ řekla.

„Kdo?“

„Ječný,“ pravila do skuliny mezi veřejemi. „Musí mu být hrozně.“

„Že se na to nevykašle. Takhle se ničit kvůli ženské,“ zavrtěl hlavou Slávek a povzdechl si. „I když je fakt, že víc sexy ženskou, než je Magda Ječná, aby člověk pohledal.“

„Ty tomu tak rozumíš,“ poznamenala Bláža s despektem. „Zrovna ty, brouku.“

Věnoval jí dlouhý pohled a pak se vrátil k míchání zeleniny.

Bláža si tahle malá vítězství užívala.

„Chce platit,“ řekla Mařenka a úspěšně si rozmazala tvarohovou skvrnu přes celé pravé sklo brýlí. „I ti staroušci. A na čtyřce taky, Blážo. Lidi z pětky vypadají netrpělivě, Slávku.“

„Dělám, co můžu, zlatí,“ zamumlal.

Mařenka se rozhodla pro změnu politovat kuchaře, srovnala si sítku, která jí držela vlasy, a napůl slepá se vydala ke sporáku.

„Dovol!“ Bláža ji znechuceně odstrčila a prošla lítačkami.

S výrazem voskové figuríny přehlédla les mávajících rukou a zamířila k pokladně za barem. Takže dvojka. Co to bylo... dvakrát vývar, dvakrát svíčka, malá desítka, trojka nepe... Prej obyčejnou vodu z kohoutku. Kde si myslí, že je, bába fialová? brblala a markovala.

Koutkem oka zahlédla Rybku a přidala na rychlosti, ale nebudil dojem, že by ho situace na place zajímala. Stál u vchodu do lokálu a hleděl nahoru na schody vedoucí do patra, kde se nacházely pokoje hostů.

Netrvalo dlouho, a dolů sešel muž v baloňáku s cestovním kufříkem v ruce. Vypadal movitě a rozzlobeně. Vojtěch Rybka se několikrát úslužně zlomil v pase a podal dotyčnému papírovou obálku. Oba si vyměnili ještě několik vět, načež se muž s kufříkem odpořoučel. Rybkův výraz se změnil ze „služebníček“ na „mám to z krku“ a Bláža upalovala ke stolu číslo dva.

Paní s fialovým přelivem se tvářila krvelačně. Bláža zatáhla co nejvíc břicho a vyrazila do boje o spropitné.